ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ BARRY PAIN

ΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΗΜΕΡΑ τὸ δάσος τοῦ Μάνστεθ δὲν ὑπάρχει πειά· τὸ πῆρε ὅλο μιὰ μεγάλη καθίζησις ποὺ συνέβη ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια στὸ Μάνστεθ. Τὸ δάσος αὐτὸ βρισκότανε στὰ περίχωρα τοῦ Μάνστεθ, ἰωᾶς πολίχνης τῆς δυτικῆς Ἀγγλίας, στὴν ἄκρη τοῦ μεγάλου γκρεμοῦ ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὴ χασάδρα τοῦ Πλάντιγκ. Στὸ μέρος ὅπου βρισκότανε τὸ δάσος, ποὺ δὲν ἤτανε δάσος μεγάλο, ἀλλὰ μικρὸ καὶ πυκνό, τὸ ἔδαφος δὲν ἤταν ἀσφολὲς καὶ συνέβαιναν συχνὰ μικρὲς καθιζήσεις καὶ τότε τὰ χώματα πέφτανε κάτω στὴ μεγάλη χαράδρα τοῦ Πλάντιγκ. Αὐτὸ ὀφείλετο στὸ ἀπότομο τοῦ γκρεμοῦ καὶ σὲ κάτι κοιλότητες ποὺ ὑπῆρχαν στὸ ἐσωτερικό του.

Μιὰ φορά, πάνε πολλὰ χρόνια τώρα, ἕνας πλούσιος Ἄγγλος, ὁ σὲρ Ἔδρικ Βάνκρεστ, ἔχτισε μιὰ ἐξοχικὴ ἔπαυλι κοντὰ στὸ Μάνστεθ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους· διάλεξε μιὰ μαγευτικὴ θέσι ἀπ' ὅπου φαινόταν ὅλη ἡ περιοχή.

Λίγο καιρὸ ὅμως μετὰ τὴν ἐγκατάστασί του στὴ βίλλα, ἡ γυναῖκα του, ποὺ ἤταν ἔγκυος, γέννησε ἕνα τέρας! Τὸ τέρας ὅμως αὐτὸ δὲν πέθανε ἀμέσως μετὰ τὴ γέννησί του, ὅπως συμβαίνει μὲ ὅλα συνδὸν τὰ τέρατα· τοὐναντίον ἔχαιρε ἄκρας ὑγείας καὶ φαινόταν ὅτι θὰ ζοῦσε.

Ὁ φίλος καὶ γιατρὸς τοῦ σὲρ Ἔδρικ, ὁ δόκτωρ Ντένισσον, τοῦπε τότε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τἀφίσουνε νὰ ζήσῃ. Ἀλλὰ ὁ σὲρ Ἔδρικ δὲ θέλησε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν ἀκούσῃ.

— Ὄχι, γιατρέ, τοῦ εἶπε· δὲν εἶνε σωστὸ νὰ σ' ἀφίσω νὰ τὸ κάνῃς αὐτό... Μὴ ξεχνᾶς ὅτι εἶνε παιδί μου... ὅτι ἂν σᾶφινα νὰ τὸ σκοτώσῃς θἄκανα ἔγκλημα... Ἂς τ' ἀφίσουμε πουθενὰ μόνο του, σ' ἕνα ἔρημο μέρος, κι' ὅτι νίνῃ ἂς γίνῃ...

Κι' ἀποφάσισε νὰ τ' ἀφίσῃ μέσα στὸ ἔρημο δάσος τοῦ Μάνστεθ, ποὺ δὲν ἀπεῖχε καὶ πολὺ ἀπὸ τὴ βίλλα.

Σὲ λίγο ὁ σὲρ Ἔδρικ Βάνκρεστ, κρατῶντας στἀγέρια του ἕνα ζωντανὸ προᾶγμα τριχωτὸ ποὺ ἀργοσάλευε καὶ γρύλλιζε παράξενα, τυλιγμένο σὲ μιὰ κουβέρτα, πῆγε μαζὶ μὲ τὸ φίλο του γιατρὸ Ντένισσον καὶ τ' ἄφισε μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ δάσους.

Αὐτὰ δὲν τἄμαθε ἐννοεῖται κανείς.

Ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸ τὸ περιστατικό, ὁ σὲρ Ἔδρικ Βάνκρεστ δὲν ἔμεινε καὶ πολὺ στὴν ἔπαυλι τοῦ Μάνστεθ. Σὲ λίγες μέρες ἔφυγε καὶ πῆγε καὶ κάθησε στὸ Λονδῖνο.

. . . . . .

Περάσανε χρόνια πολλά...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ φοβᾶται καὶ ν' ἀποφεύνῃ τὸ δάσος τοῦ Μάνστεθ. Ὅλοι οἱ χωριοὶ νομίζαν ὅτι τὸ δάσος ἤτανε στοιχειωμένο καὶ δυὸ-τρεῖς ποὺ ριψοκινδύνευσαν καὶ πήγανε μέσα νὰ δοῦνε τί συμβαίνει, δὲν βγήκανε ποτέ...

Τί ἤταν τὸ στοιχειὸ δὲν ἤξερε κανείς, γιατὶ τὸ στοιχειὸ δὲν τὄχε δεῖ ὥς τὴν ὥρα κανένας· ἐκεῖνοι ποὺ περνοῦσαν ὅμως ἀπὸ κεῖ λέγανε πὼς ἀκούγανε μέσα παράξενους ἤχους. Καὶ ὅλοι ἀπέφευναν τώρα νὰ περνοῦν ἀπὸ κεῖ κοντά.

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ συνέβη καὶ μιὰ καθίζησις ἀρκετὰ σοβαρὰ ἐκεῖ κοντά, καὶ μέρος τοῦ δάσους κατρακύλησε κάτω στὴ χαράδρα. Ἔφεραν τότε εἰδικοὺς γεωλόγους νὰ ἐξετάσουν τί συνέβαινε· οἱ γεωλόγοι ἐδήλωσαν ὅτι τὸ ἔδαφος δὲν ἤταν καθόλου ἀσφαλές, κι' ὅτι μιὰ μέρα ἴσως ἀργά. Ἴσως γρήγορα, αὐτὸ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ ξέρουν – θὰ κατέρρεε ὅλο τὸ δάσος, γιατὶ θὰ ὑποχωροῦσε κατ' ἀνάγκην ὅλο τὸ χῶμα ποὺ τὸ ὑποβάσταζε.

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ὁ σὲρ Ἔδρικ Βάνκρεστ ἀποφάσισε νὰ ξαναρθῇ στὸ Μάνστεθ. Προτοῦ ὅμως ἐγκατασταθεῖ ἐκεῖ ἐκ νέου μὲ τὴν οἰκογένειά του, ὁ σὲρ Ἔδρικ ἦρθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ βίλλα του μ' ἕνα στενὸ φίλο του, τὸ δικηγόρο Ἀντρέα Γκέρτον.

Τὴν πρώτη μέρα τῆς διαμονῆς των στὴ βίλλα, πρὸς τὸ βράδυ, μιὰ φοβερὴ θύελλα ξέσπασε στὸ Μάνστεθ. Τέτοιο κακὸ δὲν τὄχανε ξαναδεῖ ποτέ τους καὶ οἱ γεροντότεροι ἀκόμα τοῦ Μάνστεθ.

Τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ὁ σὲρ Ἔδρικ ἔτρωγε μὲ τὸν Γκέρτον, ἡ καταιγὶς ἐμαίνετο. Ἡ βροχὴ ἔπεφτε μὲ τ' ἀσκί, γραμιὲς πύοινες αὐλάκωναν τὸν οὐρανὸ καὶ οἱ βροντὲς ἔλεγες πὼς σχίζανε τὰ οὐράνια... Σὲ λίγο ἡ βροχὴ ἔπαψε λίνο, ἀλλὰ οὔτε ὁ ἄνεμος κόπασε, οὔτεοἱ ἀστραπὲς ἔλαψαν νὰ διαθχίζουν ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη στὴν ἄλλη τὸν οὐρανό.

. . . . . .

Ὁ θόρυβος τῆς καταιγίδος δὲν ἄφισε οὔτε τὸν Γκέρτον, οὔτε τὸν Ἔδρικ νὰ κοιμηθοῦν.

Ὁ Γκέρτον κατάφερε νὰ κοιμηθῇ λίγο μιὰ στιγμή, ἀλλὰ τὸν ξύπνησε ἀμέσως ὁ κρότος τῆς βροντῆς. Προσπάθησε νὰ ξανακοιμηθῇ, μὰ δὲν τὰ κατώρθωσε. Μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ, σηκώθηκε καὶ ντύθηκε. Κάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ κύτταζε ἔξω. Πρώτη του φορὰ ἔβλεπε τέτοιο πρᾶμμα... Τὸ θέαμα τῶν ἀστραπῶν ἤταν ἄγριο, ἀλλ' ὑπέροχο!

Ἄξαφνα, ἄκουσε νὰ τοῦ χτυποῦν τὴν πόρτα. Γύρισε κι' εἶδε ὅτι ὁ σὲρ Ἔδρικ εἶχε μπῇ κιόλας μέσα κι' αὐτός. Μὴ μπορῶντας νὰ κοιμηθῇ, εἶχε σηκωθεῖ καὶ ντυθεῖ. Ἤταν ὠχρὸς σᾶν νεκρὸς καὶ τοῦ μίλησε μὲ φωνὴ μαράξενα τρομαγμένη...

— Δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ μ' αὐτὸ τὰ χαλασμό... Τὸ ἴδιο καὶ σύ, ἔ; Ἄκουσε ἐδῶ, τοῦπε ἀμέσως. Θυμᾶσαι, χτὲς τὸ βράδυ, ποῦ ἔκλεισα τὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας;

— Ναί, θυμᾶμαι καλὰ πὼς τὄκλεισες.

— Λοιπόν, ἔλα νὰ δῆς!

Ὁ σὲρ Ἔδρικ ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ κυττάξανε κι' οἱ δυό τους ἔξω: τὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας ἤταν ἀνοιχτό!

— Κλέφτης θἄναι, εἶπε ἀμέσως ὁ Γκέρτον.

— Ἴσως, εἶπε μὲ φωνὴ ποὔτρεμε ὁ σὲρ Ἔδρικ. Φοβᾶμαι ὅμως μὴν εἶνε τίποτ' ἄλλο... Ἴσως νἄχε δίκιο ἡ γυνοῖκα μου ποὺ μοῦλεγε νὰ μὴν ἔρθω ἐδῶ...

Ἀνάψανε μιὰ λάμπα, καὶ κατεβήκανε κάτω Φεύγοντας, ὁ Γκέρτον πῆρε μαζί του τὸ περιστροφό του. Μόλις φτάσανε κάτω, ὁ σὲρ Ἔδρικ ἔτρεξε ἴσα στὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας· τὴν ἄνοιξε λίγο, σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ προφύλαξι καὶ κύτταξε μέσα, τὴν ἔκλεισε ἀμέσως καὶ γύρισε ἔπειτα καὶ εἶπε στὸ φίλο του.

— Πήγαινε στὴν κάμαρά σου... Δὲν εἶν' τίποτα...

— Καὶ γιατί; ρώτησε ὁ Γκέρτον. Τί εἶνε;

— Εἶν' αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔλεγα... Αὐτὸ εἶνε...εἶνε μέσα...Ξέρεις ντὲ καλά ἐσύ.. σοῦχω πῇ ὅλην τὴν ἱστορία...

— Αἴ καὶ γιατὶ νὰ φύγω; Ἴσα-ἴσα, μοῦ φαίνεται πῶς πρέπε νὰ μείνω μαζί σου μὴ μὲ χρεωσθεῖς...

— Φύγε! εἶπε πάλιμὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ διατάζει ὁ σὲρ Ἔδρικ.

Καί, μ' ἕνα ἀπότομο κίνημα, ὁ σὲρ Ἔδρικ ἔσπρωξε πίσω τὸ φίλο του, ἄνοιξε τὴν πόρτα, καί, γρήγορος σὰν τὴν ἀστραπὴ μπῆκε μέσα καὶ κλείδωσε ἀμέσως πίσω του τὴν πόρτα.

Ὁ Γκέρτον ἔσκυψε τότε κι' ἔβαλε ταὐτί του στὴν κλειδαρότρυπα ν' ἀκούσῃ. Δὲν κύτταξε νὰ δῇ τί θὰ γινότανε, γιατὶ δὲ θἄβλεπε τίποτα: ὁ σὲρ Ἔδρικ εἶχε ἀφίσει τὴ λάμπα ἔξω, καὶ μέσα ἤτανε σκοτάδι.

Ἄκουσε τότε τὸ σὲρ Ἔδρικ νὰ λέῃ μὲ δυνατὴ φωνή.

— Ποιὸς εἶσαι; τί θέλεις ἐδῶ;

Ἔπειτ' ἄκουσε ἕνα παράξενο, βαρὺ καὶ παρατεταμμένο μουγκρητό, μιὰ πνιγμένη φωνή, ἕνα θόρυβο, μιὰ ἀπεγνωσμένη πάλη, μιὰ φασαρία...

Ἔπειτα ἔγινε ἡσυχία καὶ δὲν ἀκουγότάν τίποτα...

Ὁ Γκέρτον δὲν μπόρεσε νὰ βαστήξῃ πειά. Ἔπεσε μ' ὅλη του τὴ δύναμι ἀπάνω στὴν πόρτα,καὶ τὴν ἄγγισε στὶς κλωτσιὲς, ἡ κλειδαριὰ ὅμως ἤτανε γερὴ καὶ δὲν ὑποχωροῦσε.

Τέλος ἐπυροβόλησε ἀπάνω στὴν κλειδαριὰ καὶ τὴν ἔσπασε. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὴν τραπεζαρία.

Ἡ κάμαρα ἤταν ἄδειανή,δὲν ἤτανε κανένας μέσα... Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσε βήματά ἀπὸ τὸ ἀπάνω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ.

Θὰ εἶχε ἀνησυχήσει φαίνεται ἀπὸ τὸ θόρυβο ἡ ὑπηρεσία...

Τὸ παράθυρο ὅμως εἶχε μείνει ἀνοιχτό, καὶ ὁ Γκέρτον, ποὺ κατάλαβε ἀμέσως τί εἶχε συμβῇ, δὲν ἔχασε στιγμή. Σκέφτηκε ἀμέσως πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ δευτερόλεπτο, καὶ γι' αὐτὸ δὲ φώναξε γιὰ βοήθεια, ἀλλ' ἔτρεξε μόνος του στὸ παράθυρο καὶ πήδηξε ἔξω στὸ περιβόλι. Ἔπρεπε νὰ κάνῃ γρήγορα· αὐτὸ ἤτανε τὸ πᾶν. Καὶ ἤξερε καλὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ πάῃ γιὰ νὰ βρῇ τὸ φίλο του... Ἤξερε καλὰ πὼς θὰ τὸν εὕρισκε, – ζωντανὸ ἢ νεκρό, θὰ τὸν εὕρισκε μιὰ φορὰ – στὸ δάσος τοῦ Μάνστεθ...

Βγῆκε λοιπὸν ἀπ' τὸ περιβόλι κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε πρὸς τὸ δάσος...

Ἄξαφνα ὅμως, ἐκεῖ ποὺ ἔτρεχε, ἐνῷ δὲν ἀπεῖχε πειὰ παρὰ λίγα μέτρα ἀπὸ τὸ δάσος, στὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψη μιᾶς ἀστραπῆς, εἶδε τὰ δέντρα νὰ χάνονται ἀπὸ μπροστά του...

Ἔπειτα ἄκουσε ἕνα κρότο φοβερό, ποὺ σὰν κι' αὐτὸν δὲν εἶχε ἀκούσει ποτέ του. Συνγρόνως ἡ γῆ πὰ πατοῦσε σείστηκε φοβερά· ὁ Γκέρτον ἔχασε τὴν ἰσορροπία του κι' ἔπεσε χάμω...

Ἄμα σηκώθηκε,εἶδε ὅτι τὸ δάσος τοῦ Μάνστεθ δὲν ὑπῆρχε πειά.

Προχώρησε λίγο ἀκόμα, καὶ τότε κατάλαβε ὅτι εἶχε λόβει χώραν ἡ μεγάλη καθίζησις ποὺ εἶχαν εἰπῇ οἱ γεωλόγοι ποὺ ἐξήτασαν τὸ μέρος.

Ὁ Γκέρτον εἶχε σωθεῖ ὡς ἐκ θαύματος...

Ἀλλὰ ὁ σὲρ Ἔδρικ Βάνκρεστ ποῦ θὰ βρισκότανε τώρα; Γι' αὐτὸν δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίς.. Ὅλο τὸ δάσος ἀποτελοῦσε τώρα ἕνα σωρὸ ἀπὸ χώματα, πέτρες καί ξερριζωμένα δέντρα, κάτω, στὸ βάθος τῆς χαράδρας.

. . . . . .

Τὴν ἄλλη μέρα, πήγανε καὶ σκάψανε γιὰ νὰ βροῦνε τὸ πτῶμα τοῦ σὲρ Ἔδρικ Βάνκρεστ. Ψάξανε παντοῦ· μὰ δὲν τὸ βρήκανε πουθενά. Ηὗραν ὅμως κάτι ἄλλο ποὺ δὲν τὸ περιμένανε.

Ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ χώματα καὶ ξερριζωμένα δέντρα, βρήκανε ψόφιο ἕνα παράξενο, ἄγνωστο ζῶο, ἕνα τέρας, κάτι σὰν ἀρκοῦδα καὶ σὰν λύκος... Καὶ ἐλύθη ἔτσι τὸ μυστήριο τοῦ δάσους τοῦ Μάνστεθ· τὴν προέλευση ὅμως τοῦ τέρατος δὲν τὴν ἔμαθε κανείς,γιατὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἤξεραν δὲν εἶπαν τίποτα κανενός.

Ἀλλὰ δὲ βρήκανε μόνο αὐτό, μέσα στὸν ἴδιο σωρό, βρῆκαν ἕνα κεφάλι, ἕνα κεφάλι ἀνθρώπινο· ἤτανε τὸ κεφάλι τοῦ σὲρ Ἔδρικ, χτυπημένο, ἀκρωτηριασμένο, καταματωμένο, ἀγνώριστο...

Φαίνεται ὅτι τὸ σῶμα του τῶχε φάῃ τὸ τέρας...

Barry Pain